

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρῶν εἰς τὴν ἑξέτασιν ἡμῶν ὑπερβολῆς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 50. Ἐξάμηνος δρ. 28. Τρίμηνος δρ. 15.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγέλου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλινία 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Νοεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον—Ἀριθ. 52

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΕΠΙΛΟΓΟΣ (Συνέχεια)

Ἕνας γερμανὸς φρουρὸς πλησίασε. Μὰ ὁ ἀδελφὸς Ὁρμεσὸν τοῦ εἶπε δυὸ λόγια στ' αὐτὴν καὶ ὁ στρατιώτης ἀπομακρύνθηκε πατώντος στὰ νύχια, σὰ νὰ φοβόταν μήπως ταραξῇ τὸ ἱερὸ πένθος αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

Ὡστε γιὰ ν' ἀνεβῇ παρόμοιο Γολγοθᾶ, εἶχε ἀφίσει ὁ Γιώργος τὸ σπιτάκι του, εἶχε πικράνει τὴ μητέρα του καὶ εἶχε ἀδιαφορήσει στὶς παρακλήσεις τῆς; Ἐκλαψε κάμποσα λεπτὰ, μ' ὅλη τὴν ἀγνότητα τῆς νεανικῆς του ψυχῆς. Ὑστερα, ἀτενίζοντας τὸ ἀκίνητο αὐτὸ πρόσωπο, ποῦ εἶχε πάρει κιόλας τὴ γαλήνιαν μεγαλοπρέπεια τοῦ θανάτου, σῶπασε. Ὁ νοῦς του πῆγε στὴ μητερούλα του, ποῦ τὴν εἶχε ἀφίσει μόνη κατ'κάτω, καὶ ποῦ θὰ τὴν ξανάβλεπε σκεπασμένη μετὰ κρέπια.

Γιὰ μιὰ στιγμή θυμήθηκε ὅλη τὴ σκηνὴ τοῦ χωρισμοῦ. Τὰ δάκρυά τῆς, τὴς παρακλήσεις τῆς, τὴν ἀπελπισία τῆς.

— Μείν' ἐδῶ, τοῦλεγε. Εἰσαι παιδάκι. Δὲ θὰ σὲ δεχτοῦν.

Μὰ ὁ Γιώργος δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει. Ἦταν ἡ θέληση τοῦ πατέρα του νὰ καταταχθῇ. Ἐπρεπε νὰ τὴν ἐκτελέσει καὶ ἂς μὴ τῷχε ὁ πατέρας του ἀπαιτήσῃ.

Ὁ μικρὸς Ρῶσσος θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, μὰ ὁ Γιώργος τοῦ εἶπε νὰ μείνῃ μαζὺ μετὰ τὴν μητέρα του, καὶ ὁ Γεώργιος, συνειθισμένος νὰ ὑπακούῃ, δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

Στὸ Παρίσι, ὁ Γιώργος εἶδε

καὶ τὸν Πέτρο Μπερτινὺ. Εἶχε ζητήσει διοίκησιν στὸ 1ο τῶν Ἀφρικανῶν κυνηγῶν, μαζὺ μετὰ μερικὸς ἄλλους ἀνδρες τῆς Αυτοκρατορικῆς Φρουράς. Μὰ ἀκόμη δὲν κατόρθωνε νὰ φύγῃ, μέσα στὴ γενικὴ σύγχυσι. Ἐβαλαν τὴ Μαργαρίτα καὶ τὴν μητέρα τῆς στὸ τραῖνο γιὰ τὴ Χάβρη, ὅπου θὰ περνοῦσαν μαζὺ μετὰ τὴν κυρία Καρδινιάκ τὴ μοναξιά τους.

Τέλος, τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ γιὸς τοῦ συνταγματάρχου Καρδινιάκ, μπήκε εἰς τὸ στρατιωτικὸν τραῖνο.

Ἕνας λοχίας τοῦ φώναξε :

— Εἰ γιὰ ποῦ, μικρέ :

— Πάω νὰ καταταχθῶ! τοῦ ἀπάντησε. Ἀργότερα ἀποκοιμήθηκε σὲ μιὰ γωνιά τοῦ βαγονιοῦ, τσακισμένος ἀπ' τὴν κούρασι. Κι' ὅταν ξύπνησε, τὸ τραῖνο ἔμπαινε στὸ σταθμὸ τοῦ Μέρς.

Βγήκε, καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔτρεχε ἐδῶ καὶ κεῖ ρωτώντας καὶ μὴ κατορθώνοντας νὰ βρῇ τὸν πατέρα του. Τέλος πῆγε στ' ὀπλοστάσιο καὶ κεῖ ἔμαθε, ἀπ' τὸ βιβλίο τῶν προμηθειῶν, ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε ἀναλάβει τὴν διοίκησιν τοῦ 6ου Σώματος.

Μὲ τὴν ὁδηγία αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ τὸν βρῇ.

Μὰ τὴν ἐπομένη ἔγινε ἡ μάχη τοῦ Σαιν-Πριδά. Τὸ βράδυ, ὁ Γιώργος εἶδε μετὰ τρόπο τὴν ὑποχώρησιν τοῦ 4ου Σώματος καὶ παρασύρθηκε καὶ αὐτὸς ἀπ' τοὺς φυγάδες. Τὴ νύχτα, τὴ στιγμή ποῦ οἱ τελευταῖες κανονιές ἔσβυναν μέσα στὸν κάμπο, ὁ Γιώργος βρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς στρατιώτες τοῦ 6ου Σώματος. Ἀπὸ σκηνὴν σὲ σκηνὴν, βρῆκε τὸ πυροβολικόν.

— Κύριε Γιώργο! Στεῖ εἰστε! Ὡς καὶ Κύριε!

Ἦταν ὁ Μαυρέκ. Δὲν ἐπίστευε στὰ μάτια του.

Μὰ μετὰ τὴν πρώτη ἐρώτησιν τοῦ παιδιοῦ, ὁ λοχίας χλόμισε κάτω ἀπ' τοὺς ἐπιδέσμους του. Ἀλοῖμονο!.. Δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὸν συνταγματάρχη. Μὰ τὴν ἐπομένη, θὰ ἀκολουθοῦσαν ἕνα κινητὸ χειρουργεῖο καὶ θὰ τὸν ἐδρίσκαν.

Καὶ τὸν βρῆκαν!

Τώρα πιά ἔλα εἶχαν τελειώσει: Ὁ Γιώργος θάμπαινε στὴ ζωὴ δίχως προσιάτη!

Ὁ πρῶτος συνταγματάρχης Καρδινιάκ, ποῦ πληγώθηκε στὴ μάχῃ τοῦ Βατερλώ, εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὴν πληγὴν του καὶ ἔζησε ἀκόμα, ἔξη χρόνια, συμβουλευόμενος καὶ ὁδηγώντας τοὺς γιούς του.

«Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν πατέρα του...» (Σελ. 402, στ. γ')

«Ο Έρρίκος κι' ο Γιάννης είχαν λείψει κι' αυτοί, ακολουθώντας το παράδειγμα του πατέρα τους.

Ήμενε τώρα ο Γιώργος, μόνος απόγονος της ένδοξης αυτής οικογένειας, στην ηλικία που άλλα παιδιά, φυλαγμένα στη ζεστασιά της οικογενειακής εστίας, άγνωστον ακόμη τούς σκληρούς αγώνες της ζωής.

Μά μέσα στις φλέδες του κυλούσε ευγενικό αίμα. Αφού έκλαψε, αφίνοντας ελεύθερα τὰ δάκρυά του, αντίκρουσε ύστερα ξαφνικά το κενό που άνοιγόταν μπροστά του και στά γαλανά του μάτια πέρασε μια άστραπή. Τώρα ήταν μόνος, χρειαζόνταν αποφάσεις.

Εσκάρφωσε απ' το στήθος του πατέρα του το ματωμένο σταυρό. Ύστερα έβγαλε απ' το λαιμό του το χρυσό μετάλλιο, που είχε από τη βάφτισή του, με τόνωμα Καρδινιάκ, και το πέρασε στο λαιμό του πατέρα του. Φίλησε για τελευταία φορά το ψυχρό μέτωπο του νεκρού και σηκώθηκε ψιθύρίζοντας:

— Πατέρα μου, σ' όρκίζομαι ότι θά εκδιώξω!

Γύρισε προς τον παπά:

— Αϊδεσιμώτατε, μου επιτρέπετε να σάς κάμω μια παράκληση;

— Λέγε, παιδί μου.

— Αυτό που έκανα, είναι για να τον αναγνωρίσω όταν θάρω να τον ζητήσω με τη μητέρα... "Αν μπορούσατε να παρακολουθήσετε που θά τον βάλουν και να σημαδέψετε το μέρος.

Ο άββας Όρμεσσόν δέχτηκε.

— Εγώ φεύγω τώρα άμέσως, εξακολουθήσε το παιδί. Θά πάω στο στρατό του Μάκ-Μάόν. Είναι ακόμη καιρός. Άντίο, καλέ μου Μαυρέκ!

— Κύριε Γιώργο, γίνεται αυτό; Φεύγετε νύχτας; Έκαμε ο γέρος ύπαξιωματικός ξαφνισμένος.

— Ναί, Μαυρέκ, αν ο πατέρας μπορούσε να μιλήσει, αυτή θά ήταν η διαταγή του. Και πρέπει να ύπακούσω...

Δυό μήνες μετά τη μάχη του Σαλν-Πριβά, οι καλύτεροι στρατιώτες της Γαλλίας, το άνθος του Γαλλικού στρατού, παραδόθηκαν στους Πρώσους, μαζί μ' έναν άναξιο άρχηγό, το στρατάρχη Μπαζαίν. Τρεις στρατάρχεις, 50 στρατηγού, 6.000 άξιωματικοί, 173.000 στρατιώτες, με 1400 κανόνια και, το τραγικώτερο, 45 σημαίες, παραδόθηκαν στα χέρια του έχθρου, άπατημένοι από την προδοσία του Μπαζαίν.

Μερικοί στρατηγού, που υποψιάστηκαν την προδοσία, έβαλαν φωτιά κι' έκαψαν τις σημαίες. Μερικοί άλλοι τις έσχισαν κομματάκια και τις μοίρασαν στους άξιωματικούς κι' ύπαξιωματικούς.

Εγώ ο ίδιος, είχα λάβει τώρα και κάμποσα χρόνια διαταγή απ' τη Γαλλική Κυβέρνηση, να μαζέψω όλ' αυτά

τα ιερὰ κομμάτια, που τὰ είχαν πάρει οι στρατιώτες μαζί τους στις τέσσερες γωνίες της Γαλλίας. Κι' έλαβα τότε, παιδιά μου, γράμματα από γέρους έφεδρους, που είχαν φυλάξει τα κομμάτια αυτά σαν ιερὰ κειμήλια.

Το μεσημέρι της 26 'Οκτωβρίου, μια άτελευτατη παρέλαση από τὰ νικημένα Γαλλικά στρατεύματα, περνούσε μπρός απ' τις γραμμές των Πρώσων, που στεκόνταν με τζιπο παρά πόδα. Άρχισε η αλχημαλωσία, που βάσταζε πέντε δλόκληρους μήνες.

Το βράδυ της ίδιας ημέρας, μια έπιτροπή από γερμανούς άξιωματικούς πήγε να παραλάβη τὰ κανόνια, που άποτελούσαν μιάν άπέραντη παράταξη στον κάμπο. Δυό Γάλλοι άξιωματικοί του πυροβολικού συνομιλούσαν σιγά, περιμένοντας τούς νικητές, για να τούς παραδώσουν το όπλο.

«Εξαφνα, μέσ' απ' το δάσος, φάνηκε ένας γάλλος ύπαξιωματικός του πυροβολικού. Τὰ μαλλιά του ήταν γκριζά, τὰ γένηια του άπεριποίητα. Καθαλίκευε ένα ψηλό άλογο, που τὰ φάλαρά του ήταν σπασμένα και κρεμόνταν στο πλάι.

Ήταν ο Μαυρέκ, που είχε γιατρευτή πριν από λίγες μέρες.

Πού είχε βρή το άλογο, μέσα σ' εκείνη την καταστροφή; Και τί έρχόταν να κάμει;

Θά το ίδιητε.

Εφθασε καλπάζοντας μπρός στη σειρά των κανονιών, σκύβοντας κι' έξετάζοντας ένα ένα, σά νάθελε να γνωρίσει, και ξαφνικά σταμάτησε. Είχε αναγνωρίσει την «Υδόννη» του... Την τελευταία του «Υδόννη».

(Επεται το τέλος)

SELMA LAGERLOF

ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ

[Συνέχεια και τέλος, 18 σελ. 403]

— 'Ιούδα, τί κάνεις! φώναξε ο Χριστός. Δεν ξέρεις λοιπόν πώς έχουν κι' αυτοί ζωή και πώς τραγουδούν!

Και γέλασε ο 'Ιούδας πιδ δυνατά, θρυπαλιάζοντας έπειτα και δεύτερο κούκκο. Σαστισμένος, ο Χριστός κοίταξε δόλγυρά του. Δεν μπορούσε να τον συγκρατήσει, γιατί ο 'Ιούδας ήταν μεγαλύτερός του και πιδ δυνατός.

Ζήτησε με τη ματιά του τη μητέρα του. Βρισκόταν εκεί κοντά. Μά ως που να προφτάσει να βρεθεί, όλοι οι κούκκοι του θάταν καταστρεμμένοι. Κι' άρχισε ο Χριστός να κλαίει ένθ' ο 'Ιούδας κομμάτιαζε τέν τέταρτο κούκκο. Δεν έμεναν πιά παρά μονάχα τρεις. Θύμωσε πολύ ο Χριστός με τούς κούκκους του που στεκόντουσαν έτσι ακίνητοι να τούς καταστρέφουν. Χτύπησε δυνατά τις παλάμες του, σά νάθελε έτσι να

τούς ξυπνήσει. Και τούς φώναξε:

— Μά πετάξτε λοιπόν! πετάξτε!

Κι' άρχισαν άμέσως τὰ πουλιά να κινούν τὰ φτερά τους και μ' ένα άνήσυχο κι' άστατο πέταγμα, έφτασαν στη στέγη ζητώντας κάποιο καταφύγιο.

Όταν ο 'Ιούδας είδε τὰ πουλιά να πετούν στα λόγια του Χριστού, ξέσπασε σε κλάμματα. Ξερίζωσε τὰ μαλλιά του όπως κάνουν οι γριές στη μεγάλη τους θλίψη κι' άγωνία, ριχτηκε στα πόδια του Χριστού και κυλίστηκε στη λάσπη σά σκύλος. Και τόν παρακάλεσε έπειτα, έχοντας πάντα άγκυλιασμένα τὰ πόδια του, να τόν κάνει κομμάτια όπως κομμάτιασε κι' αυτός τούς κούκκους του. Γιατί τόν άγαπούσε ο 'Ιούδας τόν Χριστό και τόν θαύμαζε! Τόν λάτρευσε μάλιστα και τόν μισούσε!

Η Μαρία που παρακολουθούσε το παιχνίδι των παιδιών από μακριά, πλησίασε τώρα. Πήρε στην άγκαλιά της τόν μικρό 'Ιούδα και καθίζοντας τον έπειτα στα γόνατά της, τόν χαϊδεψε.

— Μικρούλη μου, τού είπε, δεν καταλαβαίνεις λοιπόν πώς προσπαθείς για κάτι που κανένα άνθρωπο πλάσμα δεν μπορεί να επιτύχει; Ποτέ σου πιά μ'ην επιχειρήσεις όμοιο πράγμα, αν δεν θέλεις νάσαι ο δυστυχέστερος άνθρωπος. Μήπως είναι δυνατό να γωνιστής έναντιόν εκείνου που με τόν ήλιο ζωγραφίζει και δίνει ζωή στ' άψυχα;..

Μετάφρ. Ν. ΤΟΥΤ.

ΟΙ ΟΜΟΡΦΕΣ ΜΕΡΕΣ

«Αχ! τί όμορφες οι μέρες μου σαν ήμουν μικρός!..

Στο πρόσωπο μου έλαμπε το γέλιο κι' η χαρά, μη ξέροντας ο κόσμος μας πώς ήτανε πικρός.

«Αχ! τί όμορφες οι μέρες μου σαν ήμουν μικρός!..

«Η κάθε μια γλυκειά στιγμή πίσω της έφερνε άλλη κι' αν κάποτε τότε έχανα και δάκρυα θλιβερά, σέ λίγο έρχόταν η χαρά για να τὰ σβύσει πάλι. «Η κάθε μια γλυκειά στιγμή πίσω της έφερνε άλλη.

... Καθώς ο ήλιος έγερνε χρυσόφλογος στη δύση, πόθοι στα στήθια μου ένιωθα να καίνε, οι πιδ τρελλοί κι' έπλαθα νέον όνειρο, προτού τ'άλλο να σβύσει. Καθώς, ο ήλιος, έγερνε χρυσόφλογος στη δύση,

Δίχως καμμιάν έννοια στο νοῦ και πάντα εύτυχισμένος, περνούσα τις ήμέρες μου σαν τὸ τρελλό πουλί και μπρός στα μάτια μου άνοιγε ο κόσμος μαγεμένος. Δίχως καμμιάν έννοια στο νοῦ, περνούσα εύτυχισμένος!..

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΙΗ
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ' (Συνέχεια)

«Η Άνθούλα έτρυχε από πάνω του νάκούη, για να βεβαιωθή πώς άναπνέη ακόμα... Ήταν τόσο εύχαριστημένη πρό όλλίγου! Τι κακό έκαμε για να της στείλη ο Θεός τέτοια συμφορά; Άν ο Γιάννης δεν ξανάνοιγε πιά τὰ μάτια του;.. Άν δεν ξανάνοιγε ποτέ το στόμα του να της μιλήσει;.. Θά πέθαινε χωρίς να μάθη ποτέ πώς τόν άγαπούσε περισσότερο κι' απ' τη ζωή της;

«Οχι, η καρδιά της διαμαρτυρόταν. Δεν ήταν δυνατό να ιδή το Γιάννη να πεθάνει. «Ω, αυτό όχι, όχι, ποτέ!.. Άλλά γιατί η λιποθυμία εκείνη βαστούσε τόσην ώρα;.. Άχ, τί να κάμει; Άχ, πώς να τόν σώσει;..

Δεν είχε πιά θάρρος. Η άπελπισία την κυρίευε, οι λυγμοί την έπνιγαν... Σέ λίγο έπεσε γονατιστή κι' έπλησίασε το κεφάλι της στο κεφάλι του Γιάννη. Έκλεισε τὰ μάτια της κι' άκούμπησε τὰ χείλη της στο μάγουλό του...

Θέ μου! μη βλέπει όνειρο; Μια άδύνατη φωνή προφέρει τόνονά της και τὰ μάτια του Γιάννη άνοίγουν.

— Γιάννη! Γιάννη μου! τού φωνάζει.

Και παίρνοντας το χέρι του πληγωμένου, το φιλεί και το βρέχει με δάκρυα. Εκείνος κάνει να της μιλήσει μ' η Άνθούλα δεν τόν άφίνει:

— Σώπα, σώπα!.. «Ο γιατρός θάρθη σέ λίγο... Ζής μ'α μη μιλάς...

Είχε ξαναδρεί την άταραξία της. «Ο Γιάννης πρέπει να σωθή. Κι' ένθ' δεν τόν άφίνει να μιλήσει, από φόβο μη τού κάνει κακό, τού σφουγγίζει το αίμα που τρέχει απ' την πληγή του. Χωρίς να τού λέη τίποτα, δεν σηκώνει το βλέμμα της από το πρόσωπό του. Εκείνος κάθε τόσο άνοίγει τὰ μάτια για να βεβαιωθή πώς η Άνθούλα είναι κοντά του' άλλ' από την άδυναμία τὰ ξανακλείνει.

«Ω, τί μεγάλες που φάνηκαν στην Άνθούλα οι ώρες εκείνες της άγωνίας και της προσδοκίας! Είχαν περάσει δυό δλάκερες από τη στιγμή που έφυγε ο πατέρας της και γιατρός δεν φάνηκε ακόμα. Τόν βρήκε άραγε ο Φραντς η μήπως είχε πάει σ' άλλον άρρωστο, σ' άλλο χωριό;

Επιτέλους άκούστηκε ο κρότος των πετάλων τού άλόγου. Η Άνθούλα έτρεξε στην πόρτα. Ήταν ο γιατρός.

Μπαίνει, πλησιάζει τόν πληγωμένο, κοιτάζει την πληγή του και τραβά ένα καθέτρη από την έργαλειοθήκη του.

— Φραντς, κράτα καλά το χέρι τού παιδιού, και σύ, Άνθούλα, φέγγε μας.

Μη φοβάσαι το αίμα; Κοίτα μη σου πέσει το λυχνάρι.

— Έννοια σας, γιατρέ, δέ θά δειλιάσω.

«Ο Γιάννης έβγαλε μια κραυγή πόνου όταν ο γιατρός θέλησε να βρή με τόν καθέτρη τη σφαίρα. Κι' η κραυγή εκείνη μπήκε ως τὰ βάθη της καρδιάς της Άνθούλας. Αιστάνθηκε το χέρι της να τρέμει' αλλά για να σωθή ο Γιάννης, όλοι έπρεπε να δειλουν άταραξία' κι' η Άνθούλα έδαλε όλη της τη θέληση και, με μια μεγάλη προσπάθεια, συνήλθε.

Το πρόσωπο του γιατρού είχε γίνει σοβαρό. Με τι προσοχή εξέταζε τώρα την πληγή! Τι θάλεγε άραγε;..

Σέ λίγες στιγμές, που στην Άνθούλα φάνηκαν αιώνες, έβγαλε τη σφαίρα.

— Νά τη! φώναξε. Είχε χωθή πίσω από το κόκκαλο τού ώμου. Το παληκάρι μας θά σωθή!

Τήν ίδια στιγμή, χωρίς καμμιά κραυγή, χωρίς καμμιά χειρονομία, η Άνθούλα έπεσε λιγοθυμισμένη στην άγκαλιά του πατέρα της.

Όταν συνήλθε, ο γιατρός βρισκόταν κοντά της.

— Μικρούλα μου, της είπε, δεν κάνεις για νουσοκόμα. Δέ μπορείς να βλέπεις αίμα.

— Γλύτωσε ο Γιάννης, γιατρέ; ρώτησε η Άνθούλα χωρίς ναποκριθή σέ κείνο που της είπε.

— Ελπίζω, άποκριθήκε σιγά ο γιατρός: έκτος αν... αλλά όχι! στην έξοχή οι πληγές γιατρεύονται πιδ εύκολα παρά στα νουσοκομεία. «Ο Γιάννης δεν πρέπει να κουνηθή από τη θέση του. Θά μείνι εδώ και θά τόν περιποιήται η Άνθούλα.

«Ω, βέβαια που θά τόν περιποιόταν, και μ' όλη της την καρδιά μάλιστα! Άν ήταν στο χέρι της, ο Γιάννης θά γιατρευόταν άμέσως.

«Ο γιατρός, αφού έπλυνε την πληγή, της έδαλε άπάνω ένα γιατρικό και την έδεσε. Έπειτα έδωσε μερικές παραγγελίες, έσύστησε προπάντων άπόλυτη σιωπή, κι' είπε στο δασοφύλακα να τόν συνοδεύσει για να γυρίσει στο χωριό του.

— Στο γυρισμό, πατέρα, να είδοποιήσης τη μητέρα του, είπε η Άνθούλα. Κοίταξε να της τού πης με τρόπο, να μ'ην τρομάξει και να μ'ην άνησυχήσει πολύ η καίμενη.

«Ο γιατρός είχε άφήσει κι' έν' άλλο γιατρικό. Άν ο πληγωμένος δεν κοιμόταν, η Άνθούλα έπρεπε να τού δίνη από μια κουταλιά κάθε ώρα, γιατι στην κατάστασή του ο ύπνος ήταν άπαράτητος.

Οι δυό άντρες έφυγαν. Η Άνθούλα πλησίασε πάλι στο κρεβάτι. «Ο Γιάννης αισθανόταν πόνους στην πληγή. Και ψιθύριζε:

— Διψώ!

«Η Άνθούλα έχυσε απ' το γιατρικό σ' ένα κουτάλι, άνασήκωσε το κεφάλι του Γιάννη και τού έδωσε να πιή. Της φάνηκε τότε πώς είδ' έν' άμυδρο χαμόγελο στα χείλη του πληγωμένου που την εύχαριστούσε...

Οι ώρες περνούσαν, ύπνος δέν έρχόταν, η ταραχή μεγάλωνε... Η Άνθούλα έπιασε τὰ χέρια τού φίλου της και, πλησιάζοντας τὰ χείλη της στο μάγουλό του, τού ψιθύρισε:

— Κοιμήσου, Γιάννη μου! πόσο θά εύχαριστηθώ αν κοιμηθής!..

Το άθωο εκείνο χάιδεμα άραγε, η ή ένέργεια τού γιατρικού έφερε το εύχριστο άποτέλεσμα;.. Σέ λίγο ο Γιάννης ήσύχασε, τὰ μάτια του έκλεισαν κι' ο ύπνος τού άποκοίμισε τόν πόνο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τα χαράματα γύρισε ο Φραντς, φέρνοντας μαζί του και τη Δεμάρανα. Έκανε σαν τρελλή η δυστυχισμένη μάνα...

— Δεν είναι τίποτα, της είπε άμέσως η Άνθούλα. «Ο γιατρός λέει πώς θά γλυτώσει!

Κι' έκαμε να την άγκαλιάσει. Άλλά η λύπη πρέπει να είχε ταραξεί πολύ την καλή εκείνη γυναίκα. Γιατι αντί ναγκαλιάσει κι' αυτή την Άνθούλα, όπισθοχώρησε κι' έπειτα, χωρίς να της πη λέξη, πλησίασε το κρεβάτι και κοίταξε το παιδί της.

Πόση άγάπη φανέρωναν τὰ βλέμματα της! Ήθελε να κρατήσει το Γιάννη στην άγκαλιά της και να τόν νανουρήσει ακόμα, όπως σάν ήταν μικρό παιδί. Εκάθισε κοντά στο κρεβάτι, στην καρέκλα της Άνθούλας, και δέν έννοούσε πιά να παραχωρήσει σέ κανένα τη θέση της. Δικός της ήταν ο Γιάννης!.. Κανένας άλλος δέν τόν άγαπούσε περισσότερο απ' αυτή!..

Άρχισε να ξεμερώνει και το φως έμπαινε από τὰ τζάμια τού παραθύρου. Ψυχρός φυσούσε ο άέρας της αύγης. Η Άνθούλα άνέδθηκε στην κάμαρά της, πήρε το σάλι που της είχε άγοράσει ο πατέρας της, και τούλιξε μ' αυτό τὰ πόδια τού πληγωμένου.

Ένθ' η Δεμάρανα ρωτούσε την Άνθούλα για τόν τραυματισμό τού γιού της και για όσα είχε πη ο γιατρός, το πρόσωπό της έπαρνε μιάν άγρια σχεδόν έκφραση. Επιτέλους δέν μπόρεσε να κρατηθή και, τραδώντας την κοπέλλα σέ μιάν άκρη της κάμαρας, της είπε άπότομα:

— Μονάχο του χτυπήθηκε το παιδί μου, έ;

— Χριστέ και Παναγιά! έκαμε η Άνθούλα. Τί λές, κυρά-Δεμάρανα;

— Εκείνο που σου λέω! Θέλησε να

σκοτωθή, γιατί είχε βαρεθή πιά τη ζωή του. Έδωσε μια πιστολιά για να γλυτώση μια για πάντα!..

— Δέν είν' αλήθεια!.. όχι, δέν είν' αλήθεια αυτό!..

— Μά εγώ ξέρω τί υπόφερε τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί μου αὐτὸν τὸν καιρό. Οὐτ' ἔτρωγε, οὔτε κοιμόταν...

— Μά τί είχε λοιπόν; Γιατί ἐμένα δέν μοῦ ἔλεγε τίποτα;

— Ἐννοια σου καὶ τῶς ἔρεες καὶ σὺ σάν καὶ μᾶς, μά ἔκανες πῶς δέν τὸ βλέπεις καὶ δέν τὸ νοιώθεις... Ἐ, δέν εἶχες ἄδικο. Πάντα ἕνα κορίτσι κοιτάζει πῶς νὰ καλοπαντρευτῇ.

— Μά τί λόγια εἶν' αὐτά; φώναξε ἡ Ἀνθούλα. Κυρά-Δεμάρανα, σὲ παρακαλῶ πολὺ! θέλω νὰ μάθω ποιά λύπη βασάνιζε τὸ Γιάννη. Ἐχω δικαίωμα νὰ τὸ μάθω, γιατί τὸν ἀγαπῶ ὅσο τὸν ἀγαπᾶς καὶ σὺ κι' ἂν πεθάνῃ, θαρρῶ πῶς γρήγορα θὰ κάμουν καὶ τὸ δικό μου σάβανο.

— Ἐσύ; ἐσύ τὸν ἀγαπᾶς, ποὺ θὰ πάρῃς τὸ γιό τῆς κυρᾶς-Εἰρήνης;

— Ἐγώ; φώναξε ἡ Ἀνθούλα. Ρώτησε τὸν πατέρα μου νὰ σοῦ πῇ τί ἀπάντηση τοῦ ἔδωσα.

— Τί δηλαδή; τοῦ εἶπες πῶς δέν τὸν θέλεις;

— Τοῦ εἶπα πῶς δέν θὰ πάρω οὔτε αὐτόν, οὔτε κανέναν ἄλλο.

— Οὔτε τὸν Γιάννη;..

— Ὡ, τὸν Γιάννη!..

Καὶ τὸ παρθενικὸ πρόσωπο τῆς Ἀνθούλας φωτίστηκε ἀπὸ αἰσθημα γλυκό. Ἡ καρδιά της ἀνέβηκε στὰ μάτια της καὶ στὰ χεῖλῃ της καὶ τὰ μάγουλά της ποὺ ἦταν τόσο χλωμά ἀπὸ τὴ λύπη, κοκκίνισαν.

Αὐθόρμητα τότε ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά της καὶ χωρὶς ἄλλη λέξη, ἡ Ἀνθούλα ἔβρησε στὴ φιλόστοργη αὐτὴ ἀγκαλιά.

— Ἀφοῦ ἀγαπᾶς τὸ Γιάννη, φώναξε ἡ Δεμάρανα μὲ μεγάλη συγκίνηση, θὰ τὸν γλυτώσουμε! Ἡ χαρά θὰ τοῦ δώσῃ ζωή... Ἄν ἔμωσ δέν χτυπήθηκε μονάχος του, ποῖος ἦθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ;

— Ἀλήθεια, αὐτὸ δέν τὸ σκεφθήκαμε, εἶπε ἡ Ἀνθούλα.

Καὶ φώναξε τὸν πατέρα της, ποὺ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθε ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη, καθόταν ἀπέξω. Μπήκε τότε στὴν κάμαρα κι' ἡ Ἀνθούλα τὸν ρώτησε:

— Πατέρα, ποῖος νὰ χτύπησε τὸ Γιάννη;

— Κάποιον βάζει ὁ νοῦς μου, ἀπο-

κρίθηκε ὁ δασοφύλακας, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κουρελόχαρτο τσαλακωμένο· σὲ λίγο θὰ τὸ μάθουμε.

— Δὲς νὰ τοῦ ἔστησαν καρτέρι, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν; ρώτησε μὲ φρίκη ἡ μητέρα.

— Ὁ Γιάννης δέν εἶχε μαζὶ του ὅπλο, εἶπε τότε ἡ Ἀνθούλα· ἄλλος τοῦ ἔρριξε, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ ἢ κατὰ λάθος, δέν ξέρω. Ἐγὼ ἄκουσα τὴν τουφεκιά κι' εἶδα τὸ Γιάννη νὰ πέφτῃ. Ἡ τουφεκιά βγήκε μέσ' ἀπ' τὰ πυκνὰ χαμόκλαδα, ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ παράθυρό μου.

Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη ὁ Γιάννης βόγγησε

«Ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ κλείνῃ...»

λίγο κι' οἱ δυὸ γυναῖκες ἔτρεξαν κοντά του. Ἡ Δεμάρανα δέν ἀπομάκρυνε πιά ἀπ' τὸ κρεβάτι τὴν Ἀνθούλα, ὅπως ἔκανε προτούτερα.

— Δός του, δός του νὰ πιῇ, κόρη μου!

Ἡ φωνὴ της εἶχε ὀλωδιδόλου ἰδιαίτερο τόνο. Ἦταν ἐπρόφερε τις λέξεις κόρη μου. Ὁ Γιάννης κοιτάζε τὴν μητέρα του καὶ τὴν Ἀνθούλα. Δέν ἔλεγε τίποτα, φαινόταν ὅμως εὐχαριστημένος ποὺ εἶχε κοντά του τὰ δυὸ ἐκεῖνα πρόσωπα, τὰ πιδ ἀγαπημένα του ἀπ' ὅλα στὸν κόσμο!

Τὸ βράδυ πῆγε ὁ γιατρός καὶ βρήκε

τὸν ἄρρωστο καλύτερα. Ὁ ὕπνος ἦταν πολὺ καλὸ σημάδι.

— Ἐχει γερὴ κράση ὁ γιός σου, κυρά-Δεμάρανα, καὶ γι' αὐτὸ θὰ σωθῇ ἡ γερὴ κράση εἶναι ὁ καλύτερος γιατρός.

Ὁ δασοφύλακας ὥστόσο δέν ἔχανε τὸν καιρό του. Εἶχε μαντέψει πῶς ὁ ἔνοχος ἦταν ὁ λαθροκυνηγὸς ἐκεῖνος ποὺ εἶχε καταδικασθεῖ ἀπὸ τὸ κακούργο δικεῖο. Μὲ μεγάλη υποκρισία, ὁ κακούργος εἶχε καταφέρει νὰ κινήσῃ τὴ συμπάθεια τοῦ διευθυντῆ τῶν φυλακῶν κι' αὐτὸς ἐνέργησε νὰ τοῦ χαρισθῇ ἡ μισή του ποινή. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ βγήκε καὶ γύρισε στὸ χωριό του, μὴ μόνῃ σκέψῃ εἶχε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ Γιάννη!

Τὸν παραφύλαξε, εἶδε πῶς κάθε νύχτα πῆγαινε στὸ παράθυρο τῆς Ἀνθούλας καὶ, στὴν παραφορὰ τοῦ πάθους του, χωρὶς νὰ συλλογισθῇ καμμιά συνέπεια, ἐπιχειροῦσε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Εὐκόλα βρέθηκε ἡ ἀπόδειξη τῆς ἐνοχῆς του: ἦταν τὸ χαρτί ἐκεῖνο τὸ ζωωμένο καὶ μισοκαμμένο, ποὺ εἶχε βρεῖ ὁ Φραντῆς κοντὰ στὸ μέρος ποὺ ἔπεσε ὁ Γιάννης. Αὐτὸ εἶχε μεταχειρισθῇ ὁ φονιάς γιὰ νὰ στουμπώσῃ τὴ γόμωση τοῦ ὅπλου του. Κι' ἦταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἕνα γράμμα ποὺ τοῦ εἶχε στείλει κείνες τις ἡμέρες ὁ ἀδερφός του ἀπὸ τὴν ξενιτειά. Τὸ ἄλλο μισὸ τὸ βρήκαν στὴν τσέπη του. Τί ἄλλη ἀπόδειξη λοιπὸν ἦθελαν; Καὶ τὸν ξανάπιασαν ὅπως τοῦ ἄξιζε καὶ τὸν ἔχλωσαν στὴ φυλακή.

Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὁ Γιάννης καλυτέρευε. Εἶχε ὄρεξη, κοιμόταν ἡσυχᾶ, ἡ πληγὴ του ἄρχισε νὰ κλείνῃ. Τὸν εἶχαν καθήσει σὲ μιὰ ἀψηλὴ πολυθρόνα ποὺ τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὸ μέγαρο. Ἀλλὰ ξαναγυρίζοντας στὴ ζωὴ, ὁ νέος κυριεύονταν πάλι ἀπὸ τὴ θλίψη του...

Ἡ μητέρα του, ποὺ μάντευε τί γινόταν στὴν καρδιά του, ἄμα τὸν εἶδε ἄρκετὰ δυναμωμένο ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ὑποφέρῃ κάποια συγκίνηση, πῆρε τὴν Ἀνθούλα κατὰ μέρος καὶ τὴ ρώτησε:

— Πές μου καθαρά, κόρη μου, τὸν ἀγαπᾶς τὸ Γιάννη καὶ τὸν θέλεις γι' ἄντρα σου;

— Ἡ τὸ Γιάννη θὰ πάρω, ἢ κανένα!

— Τότε λοιπὸν νὰ τοῦ τὸ πῆς, νὰ τοῦ τὸ πῆς ἐσύ ἡ ἴδια. Ἐκεῖνος δέν θὰ τολμήσῃ βέβαια ποτὲ νὰ σοῦ κάνῃ λόγο, ἀφοῦ νομίζει πῶς ἔχεις δώσει ὑπόσχεση ἄλλοι...

(Ἐπετὶ τὸ τέλος)

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΣΠΑΘΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΝΕΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ", ΤΟΥ 1925

ΤΟ Ε' Κεφάλαιο τοῦ Ὁδηγοῦ, (§ 3, φυλλάδιον 16, σελ. 126) τὸ Ἐσπαθῶμα δρίζεται ὡς ἑξῆς: «Ἐπεκράτησε στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως νὰ ὀνομάζεται Ἐσπαθῶμα ἡ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ ἀπὸ ἄλλον συνδρομητὴ ποὺ φροντίζει μὲ ἀγάπη γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας. Καὶ γιὰ νὰ ὑποβάλῃ καὶ νὰ νταμεῖβῃ τὸν εὐγενικὸ αὐτὸ ζῆλο τῶν φίλων της, ποὺ γίνεται πρόθεσος ἐνὸς μεγάλου καλοῦ στὸν παιδικὸ κόσμον καὶ γενικὰ στὴν κοινωνία, ἡ Διάπλασις ἵδρυνε τὸν Διαγωνισμὸ Ἐσπαθῶματος. Πραγματικῶς, τὸ Ἐσπαθῶμα εὐεργετῇ ἄμεσως τὸν παιδικὸ κόσμον κι' ἐμμέσως τὴν κοινωνία, γιατί διαδίδει ἕνα περιοδικὸ πρὸς ἡ μορφωτικὴ του δύναμη εἶναι ἀπ' ὅλους ἀγνωστοί. Ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ προσθέσω καὶ τοῦτο: ἂν ὑπάρχῃ, ἂν ἔξ ἀκόμα τὸ περιοδικὸ αὐτό, εἶναι μόνον ἀπὸ τὸ Ἐσπαθῶμα.

Τὸ Ἐσπαθῶμα ἀναπληρώνει κάθε χρόνον τὰ κενά, δηλ. ἐκείνους πού, γιὰ ἕνα ἢ ἄλλο λόγο, ἀποχωροῦν τὸ Ἐσπαθῶμα κρατῇ πάντα ἐπληρὴ τὰ στελέχη τῶν συνδρομητῶν καὶ φέρει τὴν ἰσορροπία, τὸ ἰσοζύγιο. Χωρὶς αὐτό, ἡ Διάπλασις θάναυχοζόταν νὰ διακόψῃ τὴν ἐκδόσή της. Γιατί, μεγαλάνοντας, σιγά-σιγά οἱ παλαιοὶ συνδρομηταὶ της θὰ τὴν ἀφῆσαν ὅλοι καὶ νέοι δὲν θὰ ἐρχόνταν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν. Καὶ τοῦτο πάλι γιατί, καθὼς ἔρετε, ἡ Διάπλασις οὔτε ἀγγελίαι στὸν τύπο δημοσιεύει, οὔτε ρεκλάμες στὸς τοίχους κολλᾷ, οὔτε πράκτορες, ἀνταποκριτὲς κι' ἀντιπροσώπους ἔχει. Οἱ πράκτορές της, οἱ ἀνταποκριτὲς της, οἱ ἀντιπροσώποι της εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ συνδρομηταὶ της. Σ' αὐτοὺς ἔχει ἀναθέσει τὴ διάδοσή της καὶ τὴν ὑπαρξή της. Ἐσπαθῶνουν αὐτοὶ; Ὑπάρχει! Ἀδιαφοροῦν; Πεθαίνει! Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ, ἡ ἀληθινὴ σημασία τοῦ Ἐσπαθῶματος.

Περὶ τοῦ τώρα νὰ πῶ, ὅτι ὅχι μόνον τὴν ὑπαρξή της, ἀλλὰ τὴ βελτίωσή της, τὴν πρόοδό της, τὴ χρῆσται στὸ Ἐσπαθῶμα. Αὐτὸ τῆς ἐπιτρέπει, τῆς δίνει τὰ μέσα νὰ γίνετα ὁλοένα καλύτερη. Κι' ἀκόμα ἐλπίζει ὅτι μὲ τὸ Ἐσπαθῶμα θὰ μπορέσῃ κάποτε καὶ νὰ μεγαλώσῃ. Θυμᾶστε τί σὰς εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ, στὴν πρόσκλησή μου: Τὸ σπίτι μας δέν μᾶς χωρεῖ πιά. Πρέπει νὰ μεγαλώσῃ χωρὶς ναῦξησῃ τὸ νοῖτι, δηλαδή ἡ συνδρομή. Κι' αὐτὸ θὰ κατορθωθῇ μόνον, μ' ἕνα δραστήριο ἐκ μέρους σας Ἐσπαθῶμα. Ἐσπαθῶσατε ὅλοι, κάμετε ἀπὸ ἕνα τουλάχιστον νέο συνδρομητὴ, διπλασιασθῆτε, καὶ θὰ ἴδῃτε γρήγορα καὶ τὴ Διάπλάσι' σας διπλῇ.

Ἐμπρός λοιπὸν! Αὐτὸ μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ γίνῃ φέτος. Ἰδοὺ οἱ ὁροὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἐσπαθῶματος. Τοὺς ἔχει κι' ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, ἀλλὰ βάξω κι' ἐδῶ τοὺς κυριότερους, γιὰ νὰ τοὺς μάθουν κι' οἱ νέοι συνδρομηταὶ ποὺ δέν ἐγράφησαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ νὰ μπορέσουν κι' αὐτοὶ νὰ Ἐσπαθῶσουν. Γιατί πρέπει φέτο νὰ Ἐσπαθῶσουν ὅλοι, ὅλοι!

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 25ΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ἐσπαθῶματος εἶναι ἐτήσιος. Θ' ἀρχίσῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1924, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου 1925 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσους, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν ἐγγράψῃ νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἐξαμηνίους ἢ τριμήνιους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς λογαριάζονται ὡς διαθεσάσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὄλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν λογαριάζεται ὡς διαθεσάς 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἐξαμηνίον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τριμήνιον 13 φύλλα· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα κτλ.)

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως:—Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς δεκαπέντε μόνον, ἤτοι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν 30 Νοεμβρίου 1925, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὅχι ὀλιγώτερα τῶν 780.)

Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, θὰ βραβευθοῦν καὶ ὅλοι αὐτοὶ, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὁλων, ὁ δημοσιευθὴ δὲ εἰς τὴν Διαπλάσιν ἡ εἰκὼν του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἄν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σὺλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομῶν ὧν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων, θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων.)

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖον, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν

ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῶν).

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλων τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος· καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ 60 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φύλων, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης λεπτὰ 40. (Παραδείγματος χάριν· ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας δραχμῶν 90 (150×60), ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρ. 60 (150×40).)

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως:—Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925 θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλων μέχρι τοῦ ἡμισέως τουλάχιστον τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν των, οἱ εἰκοσιπέντε πρῶτοι κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστός πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλων μ' ἕνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία καὶ κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ 40 λεπτὰ δι' ἐκάστην δεκάδα φύλων, οἱ δὲ λοιποὶ λεπτὰ 30.

Ἐπαινος:—Ἐπαινος θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, ἀξίας 20 λεπτῶν δι' ἐκάστην δεκάδα φύλων.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς ἐτήσιων συνδρομητῶν δύναται τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμηνίους καθὼς καὶ τριμήνιους. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπορριπτικῶς ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητὰς, πρέπει νὰ στείλῃ ἐκαστοὺς τὺς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, ἂν ἐν ἀναβολῇ, χωρὶς δηλαδή νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοῖς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς Ἐσπαθῶμα, πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομὴν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος. Δέν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λογαριάζεται ὡς Ἐσπαθῶμα τοῦ καταβάλλοντος τὴν συνδρομὴν του. Ἐπίσης θεωρεῖται Ἐσπαθῶμα τοῦ ἐμβαδόντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἴδιου ἔτους ἀναμένους τριμήνου ἢ ἐξαμήνου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἰς τὸ αὐτοῦ εἰς τὸ ἄλλου. (Ἡ ἀπειθείας ὅμως ἀναμένους τῶν τριμήνων ἢ ἐξαμήνων δέν λογαριάζεται εἰς τὸ Ἐσπαθῶμα.)

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: Ἀπαγορεύεται πᾶσι μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ἐσπαθῶματος. Ἀλλοίως συνδρομητῶν ἢ Σὺλλογων περὶ μεταγραφῆς Ἐσπαθῶματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἰοῦντοτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματι του, οὐδόπως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἐπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Σὺλλογου, σφειλοῦν νὰ τὸ δηλώνουν ἐκαστοὺς συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

* Ἀπὸ τὸ φύλλο τῆς 6 Δεκεμβρίου ἀρχίζουν τὰ νέα μυθιστορήματα:

1. Τὸ ΔΕΔΦΙΝΑΚΙ τοῦ Δημήτρη, συνέχεια τῶν «Βαπτιστικῶν τοῦ Ναπολέοντος».

2. Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΘΩΜΑ τῆς Κας Colombe, βραβευμένη ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία.

3. ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ τῆς Κυρά-Μάρθας, γιὰ μικρὰ παιδιὰ.

Καὶ τὰ τρία πλουσιότατα εἰκονογραφημένα.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΚΑΡΑΒΙ

Αριθ. Έγκρ. 47

Θυμάμαι ακόμη κείνο τ' απόγεμα που το βλέπαμε από μακριά ναρχεται, ανεβοκατεβαίνοντας στα κύματα, με τα πινιά του άπλωμένα και φουσκωμένα από το βροχινό αέρακι, να κλίνει λίγο από τη μία μεριά. Ήταν μεγάλο, πολύ μεγάλο το καράβι αυτό. Είχε τρία κατάρτια. Κατάλαβα πως θαμπάνε στο λιμάνι μας και καθήσαμε να το κοιτάζουμε ως που θ' άγκυροβολούσε. Πώς μ' άρεσε να βλέπω καράβια μεγάλα ή μικρά, καϊκάκια, βαρκούλες, ναρχουνται ή να γυρίζουν με το πανί, από την άνοιξη θάλασσα! Τι χαριτωμένους ελιγμούς που κάνουν όποτε κατορθώσουν να μπουν επί τέλους στο λιμάνι!

Κενη τη βραδιά μύριζε σιρόκος και το λιμάνι μας το πιάει πολύ. Έλεγαν πολλοί πως ως αύριο θα δυνάμωνε, και μερικοί ναυτικοί μάλιστα συμβούλευαν τον καπετάνιο τη νύχτα να φύγει... Δε θυμάμαι γιατί είχε έρθει αυτό το καράβι. Μπορεί ποτέ κανείς ν' άποφύγη το μοιραίο; Ποιανότις την άλλη μέρα ήταν μια φοβερή σιροκάδα, κι' επειδή ξέραμε τι θέαμα παρουσιάζει το λιμάνι μας κάθε φορά που φυσά σιρόκος, συμφωνήσαμε να κάμουμε ένα περιπάτο στο κάστρο, που από κάτω του φαίνεται ολόκληρο το λιμάνι, κι' ακόμα πέρα ως πέρα μακριά ή άνοιξη θάλασσα. Και παίρνει ένα περιεργό χρώμα αυτές τις μέρες ή θάλασσα, γαλαζοπράσινο άνοιχτό θα τολέγε κανείς, μα πάλι δεν μπορεί να το προσδιορίσει. Ω, τι θέαμα από ψηλά! Τα κύματα πελώρια ακολουθούσαν το ένα τάλλο, από πέρα, κι' έφθιναν με μανία και ξεσπούσαν στην παραλία και στους βράχους.

Και νά, το καράβι μόνο κατάμονο, — γιατί τις βαρκούλες και τα καϊκάκια είχαν προβλέψει και τα είχαν σύρει έξω, — στη μέση του λιμανιού, δεμένο στο βράχο απ' τη μία μεριά με χονδρές αλυσίδες, και κρατημένο με την άγκυρα απ' την άλλη, νάγωνίζεται να κρατηθή στην ίδια θέση, για να μη το παρασύρουν τα κύματα και το πετάξουν σαν παιχνιδάκι στις ξέρες. Τι φοβερή άγωνία που μάς έπιασε! Θυρούσαμε πως από στιγμή σε στιγμή θα σπάζαν τα σχοινιά κι' οι αλυσίδες, και το καράβι θα βρισκόταν πιά στο έλεος των κυμάτων.

Και νά, ή άλυσίδα του βράχου κόπηκε από ένα δυνατό τέντωμα, που τόβαινε ένα πελώριο κύμα, υψώνοντας το καράβι στα μεσοράνια. Για μερικές στιγμές κρατιέται άκίνητο από την άλυσίδα της άγκυρας' αλλά ως τότε... Θά τράχω στο νομ αυτό το καράβι πάντα, έτσι όπως το έβλεπα τις τελευταίες του αιές στιγμές. Για μια στιγμή σηκώνεται πολύ ψηλά και σχεδόν άμέσως όρμα, λές κι'

έλευθερώθηκε από τα δεσμά του! Ακούγεται ένας τρομερός κροτός και από το πρίν καράβι, δεν βλέπεις πιά παρα έναν άμορφο σωρό, που σιγά-σιγά σκορπίζεται και γεμίζει ολόκληρο το λιμάνι, και πιδ έξω άκόμη, με άμέτρητα μεγάλα και μικρά συντρίμια.

Μοῦσα

ΟΝΕΙΡΟ

Αριθ. Έγκρ. 46

Φόβος μ' έπιασε για μιά στιγμή. Το σώμα μου έτρεμε όλο και ούτε να κουνήθω δε μπορούσα... Ήμουν μέσα στο νερό, σ' ένα μεγάλο ποτάμι, χωρίς κι' έγώ να καταλάβω πως έπεσα. Πήρα θάρρος σε μιá στιγμή κι' άρχισα να παλιδίω με τα νερά, που άλλοτε με χτυπούσανε στα στήθια, άλλοτε στα μούτρα, στο κεφάλι, στα χέρια.

Με άπελπισία και οβυσμηνή φωνή φώναζα βοήθεια, αλλά κανείς δεν έρχότανε. Και στο σημείο αυτό που κινδύνευα να χάσω τη ζωή μου, βλέπω μπροστά μου μιá μεγάλη πέτρα την άγκαλιάζω, κρατιέμαι απ' αυτή για να σωθώ. Μά κι' αυτή φαίνεται δεν ήταν καλά στερεωμένη και κουνιόταν μες' στα νερά. Ή τρομερή πάλι με κούρασε τόσο, ώστε έξαντλήθηκα πιά. Και στο σημείο αυτό, μπράβ! με όρμη πέφτω σ' ένα χανδακί. Απ' το βάρυ χτύπο ήρθα στα σύγκαλά μου και... τι φαντάζεσθε συνέβαινε; Μουσική στον ιδρώτα και κρατώντας στην άγκαλιά μου το μαξιλάρι, είχα πέσει κάτ' απ' το νεβράβι μου!!

Ποιημένη Ψυχή

ΠΕΡΝΑ, ΔΙΑΒΑΘΗ...

Αριθ. Έγκρ. 52

Πέρνα, διαβάτη της ζωής, και σύρε το κουρασμένο σου βήμα, μακριά από αυτό το μέρος της χαράς της άνελπωσης και άδολης. Γιατί το χέλιου σου που ό πόνο τάχει μακρύνει, άνοιξαν σ' ένα χαμόγελο και τα θολωμένα από τα δάκρυα μάτια πήραν μιá φωτεινότητα. Τι θύμισες τάχα σου φέρνει ή ζωντανή αυτή εικόνα; Γιατί δεν μιλάς;.. Δεν άκούς;..

Τα κρυστάλλινα γέλια που από άλλα χέλια βγαίνουν, σε καθήλασαν στη γή; Το χαμόγελο που για μιá στιγμή φωτίσει το ρυτιδωμένο σου πρόσωπο, γιατί οβύστηκε άμέσως; Λυπάσαι και φεύγεις! Πόση λαχτάρα δεν βλέπω στα μάτια σου τα οβυσμένα! Δαχτάρα για να φτάσεις μιá ώρα άρχύτερα στο μοιραίο σου τέλος, κι' έχει νά ξεκουράσεις το άποσταμένο από τα χρόνια σώμα σου.

Πήγαινε λοιπόν, διαβάτη κουρασμένη της ζωής, έχει που θέλει ή ψυχή σου... Άγκάλιασε τον ύπνο του θανάτου! Και την εικόνα πουδες με τα πανόραμα, τα ξένοιαστα παιδικά, ξέμαζε τη! Τίποτα δε μη θυμάσαι και θύμισες

ας μη ξυπνούνε στα στήθια σου, γιατί την επιθυμία να ζήσης ξανά τη ζωή σου φέρνουν. Και τότε, ώ, τότε, πόσο θλιβερός δεν θα σου φαίνεται ο δρόμος που τραβάς!.. Άφισε το κάθε τι να τραβή το δρόμο που ή επιθυμημένη του χαράσει.

Κι' αυτά μιá μέρα θα σωριασθούν από το βάρος των χρόνων των, σοβάλα φοιχτά πιά της ζωής. Τώρα δε χαρούνη τη ζωή τους, που τόσο γρήγορα κυλά ως ζούν μες' στα παιχνίδια και την τρελή χαρά. Το μέλλον δεν πρέπει να τα φοβίζει...

Χαλικοποπούλα

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

Αριθ. Έγκρ. 49

«Κοίταξε, τι μεγάλος που είμαι, μπαμπά», είπε ο Κωστής μια πρωινή, λίγα λεπτά μετά την άνατολή του ήλιου, δείχνοντας τον ήλιο του που έφτανε ως τον άντικρινό λόφο.

Ο πατέρας δεν είπε τίποτα. Μεσιμέριασε. Ο ήλιος βρισκότανε στο ζενίθ.

Τότε έδειξε ο πατέρας με το δαχτυλό τον ήλιο του γιού του που ήσανε τόσο-δύ στα πόδια του, και του είπε: «Ορίστε, παιδί μου, το μεγαλείο σου!»

Τό παιδάκι χαμογέλασε λυπημένα.

«— Βλέπεις; Ξακολούθησε ο πατέρας. Πρόσεξε το αυτό, γιατί δεν συμβαίνει στον ήλιο μονάχα: Όποιος μεγαλώνει με ξένη δύναμη, πολύ γρήγορα θα καταλάβει τη μικρότητά του και θα ιδί χαμένο το μεγαλείο του. Μονάχα κείνος που με τα ίδια του τα χέρια μεγαλώνει και δεξάζεται, μπορεί να κανιχτεί και να καρφώρη. Αυτό, παιδί μου, θέλω να το θυμάσαι, γιατί είναι ένας απ' τους άπειρους νόμους της ζωής.»

Ιδανικό Όραμα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΑΡΑ

Αριθ. Έγκρ. 51

Αυό παπάδες, ένας Ρωμός κι' ένας Έβραίος, μάλωναν ποιοί έχουν περισσότερες γιοιές, οι Χριστιανοί ή οι Έβραίοι. Στο τέλος άποφάσαν, για να μη μάλουν άδικα, να λήν ένας-ένας από μιá γιοιότη και να τραβή μια τρύχα από τα γένεια του άλλου. Αφού λοιπόν είπε καθένας τους μερικές γιοιές, π. χ. τα Χριστούγεννα, το Πάσχα, τη Σκηνοπηγία κτλ., λέει ο Ρωμός:

— Έμεις έχουμε και των Άγίων Πάντων!

Και τραβεί όλα τα γένεια του Έβραίου.

(Δαϊκό) Κόρη των Άθηνών

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ή Ντουντού, έμφ ψάχνει να βρή το χαμένο δαχτυλίδι της, φωνάζει:

— Παιδιά! Όποια μου βρή το δαχτυλίδι μου, θα μου δώση μιá δραχμή!

Πανταχού Παρών

Νέος Τιμοκατάλογος

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν άκόμη μόνον οι έξης έξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, και 20ος. Έκαστος τόμος δρ. 20, ταχυδρομικώς δε άποσταλλόμενος δραχ. 21 διά το Έσωτερικόν και δραχ. 25 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1923) υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 30 έν όλω. Έκαστος τόμος άρραφος, δρ. 60 και ραμμένος δρ. 65. Ταχυδρομικά τέλη έκαστου τόμου προσθετέα εις τας άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν δραχ. 2 ό άρραφος και δρ. 5 ό ραμμένος, διά δε το Έξωτερικόν δρ. 12, — είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΚΑΛΗΘΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΑΘΗΝΑΙ, 38 ΕΒΔΟΜΙΔΟΥ ΤΗΝ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1924.

ΣΑΣ συνιστώ τη σημερινή μου προκήρυξη για το ξεσπάθωμα. Διαβάστε τη καλά, καταλάβετε τι σημασία έχει το ξεσπάθωμα αυτό και άρχιστε άμέσως τις άνέργειές σας. Σας εθολώνουν πολύ και τα νέα του 1925. Το Δελφινάκι, ή Κόρη του Γέρο-Θωμά, το Στήν Έξοχή, είναι άναγνώματα για μεγάλα παιδιά, για μικρά, γι' άγόρια, για κορίτσια, για όλους! Εξόχως από το πρώτο φύλλο του Δελφινάκι, θα ιδίτε και σεις ότι ό τόμος του 1925 θα είναι φαιδότερος από κάθε προηγούμενο.

Ο Χαράλαμπος Καζήνοσμάς από την Αλγερία που μου έστειλε 15 δραχμές για τον έρωτα, μου γράφει ότι μόνο μετά Άθήνας, αλλά και σ' όλες τις μεγάλες πόλεις του Έλληνισμού έπρεπε να σθηθούν Μνημεία στον Πόλεμο, κι' από παιδική ηλικία πρωτοβουλία, γιατί ό Πόλεμος είναι ό μόνος μας ποιητής που ένδιαφέρθηκε τόσο για τα παιδιά κι' έγραψε όρατα ποιήματα κατάλληλα για την διάπλαση της παιδικής ψυχής. Άλλως τε, προσθέτει «ή τιμή των τιμώντων». Πολύ σωστά. Άλλ' δε κάμουμε τώρα ήμεις ένα Μνημείο στην πρωτεύουσα και για τάλλα, άγότερα, δε φροντίζουν άλλοι. Νά ιδούμε όμως θα γίνη; Δόγια άκούω πολλά, έργα όμως, για την ώρα, βλέπω λίγα. Άς είναι έχουμε, καιρό.

Χαίρω, Πεδιάρμε Άριστέδη, που ή παρατήρησή μου σ' έκαμε να άξετάσης καλύτερα τον χαρακτήρα σου. Έγώ δίν το είπα για βέβαιον πως έχεις αυτό το άλάττωμα: άποψία μόνο έξέφρασα από δσα μου διηγήθηκες. Άν από τώρα νομίζης πως τό έχεις κι' έως κληρονομικό, πρέπει να βίλγες όλη τη θάληση να το κατανικήσης. Τό έρω πως δέν είναι τόσο εύκολο νάνοίγεται, να ξεχύνει τη δυαρέσκειά του, την όρμη του, τη χαρά του άκόμα, ένας άνθρωπος που συνήθισε να συγκρατεί αυτά, και να τα κρύβει

αλλά με τη θάληση θα το κατορθώση. Όταν μάλιστα άρχισι νάνοίγεται σ' έκεινους που άγαπών και που έχεις πώς τέν άγαπών. Γιατί τότε, δποθέτω, θα χρειάζεται λιγότερο θάρρος...

Η Ήρωική Φέσα μου γράφει τα έξης νοσητότατα και χρησιμώτατα: «Τό ξεσπάθωμα μου αυτό τό χρεωστώ στο κουκάκι μου τό Δευτεράκι, και έσεις πώς; Ό κουκάκις μου συνήθισε να κάθεται σ' ένα τραπέζι, στο παράθυρο τό σαλονιού. Τό χαριτωμένο γελαστό μουτρίκι του μαζεύει άρκετά παιχνίδια, που πληθαίνουν τό παράθυρο για να βεβαιωθούν άν είναι άληθινό μορφό ή ψεύτικο... Έπωφελήθηκα κι' έγώ απ' αυτή την άπτυχία και τό κρέμασα στο χέρι ένα καρτόνι με τις λέξεις: Παιδιά, θέλεις να φωτισθήτε; Γίνετε συνδρομητά της Διαπλάσεως! Μιά Κυριακή λοιπόν, έμφ ήμουν κι' έγώ στο παράθυρο, βλέπω να προσκύνωνται από τό Δευτεράκι μου μιá κυρία με την κόρη της. — Άχ, έλεγε ή κυρία, και μες νομίζω πως ήταν άληθινό... Καί τι γράφει εκεί;... Μπά! μπά! μπάρχει: άκόμα αυτό τό περιοδικό, που τό έπαίρνα κι' έγώ όταν ήμουν νέα; — Καί τα λοιπά. Τό άποτέλεσμα τό μαντεύεις: ή κυρία με παρακάλεσε να έγγράψω την κόρη της. Καί λέω: άφού ένα άψυχο κουκάκι μπορεί και ξεσπαθώναι έτσι, φαντάσου τι θα μπορούσαν να κάνουν τάληθνα παιδιά που είναι συνδρομητά σου!» — Έ, μιá κάνουν κι' αυτά. Καί φέτος θα κάμουν περισσότερα από κάθε άλλη χρονιά, και μιá μάλιστα δσα έχουν κουκάκι, τώρα που έμαθαν από σένα την τέχνη...

Φώτη Σνοτεινιά, ό κ Φαίδων διάβασε τό διήγημα που τό έστειλες κι' είναι ένθουσιασμένος μαζί σου. Μου είπε να σου συστήσω να καλλιτεργήσης τη φλέβα σου, γιατί θά γράψης μιá μέρα πολύ όμορφα πράγματα. Τό δείχνει αυτό που έγραψες, χωρίς βέβαιον να είναι τέλει, άν και πολύ καλύτερο από έκεινιν που δημοσιεύουν οι περισσότεροι νέοι. Η ήλθωσα σου πρό πάντων θέλει κάποιο χαλινό: μεταχειρίζσαι πολύ ζωηρές, πολύ χτυπητές λέξεις έκει που χρειάζονται μετρίστες, — κανείς δηλαδή μιá άπεριόλη, — και πάλι μερικές άλλες, όπως π.χ. τη λέξι σιλ ου έ τ, α σ' ένα μέρος που δέν πάει κάβλου. Πρόσεξε τα αυτά, λέει ό κ. Φαίδων, και με την παρατηρητικότητα που έχεις, με τό ύρος που μορφώνεις και με την πρωτοτυπία που δειννεις στην αντίληψή της ζωής, θά ξεαλχθής σ' ένα πολύ καλό διηγηματογράφο. Άλλά θά έπιμένεις, θά κοπιάσης, θά μελετήσης, θά έργαστήης. Αυτά δέν γίνονται με ρεσιμολογία.

Άλήθεια, Νεφελώδης Ψυχή, είχα να λάβω γράμμα σου όλο τό καλοκαίρι, αλλά τί ώρατό αυτό που μου έγραψες! Έξέτέλεσα τις παραγγέλεις σου και σ' έδχαριστώ για όλα. Νά ιδούμε λοιπόν τι θα κάμη ο Σύλλογος των κοριτσιών που σχεδιάζετε τώρα. Νά έδχαριστήσης εκ μέρους μου και την Β. Β. την καλιά μου φίλη, που σοδ είπε ότι «έν έπαυσε ποτέ ή διαπλάσις, θάπρεπε να μη γίνονταν και παιδιά, γιατί παιδί χωρίς διαπλάσι δέν είναι τίποτα!» Τάποτέλεσματα των έκτάκτων αυτών διαγωνισμών θά δημοσιευθούν στο διάστημα της Α' Τριμηνίας του 1925 κι' έπειτα θά προκηρυχθούν οι νέοι, — έκτός των τακτικών, έννοείται.

Ό κ. Ν. Δυκούρεσις, διευθυντής του Έλλ. Σχολικού Φιλιατρών, μου ζητεί να τόδ γνωστοποιήσω τους δρους συνδρομής κλπ. «τοδ καλόδ μου περιοδικό» προκειμένου να τό στήση στους μαθητάς του, έπειδή τό κρίνει «λίαν έπωφελές διά την νεολαίαν». Νά τι έπρεπε να κάμουν όλοι οι διευθυντά Σχολείων στην Έλλάδα άν ήθελαν να προφυλάξουν τά παιδιά από τάκατάλληλα που διαδίδουν, άκριβώς γιατί άγνοούν τό μόνο κατάλληλο...

Άφραμένο Κύμα, τά κομμάτια σου στη Σελίδα μας, ήτα πολύ καλά, για την ήλικία σου μάλιστα, και άξίζαν όλους τους έπαινους που άκούωσες αυτές τις ήμέρες στο Παρθενάγειο. Ούτε σοβόμαι μίν τό πάρης έπάνω σου, γιατί έχεις κι' όλη τη μετριοφροσύνη που συνοδεύει πάντα την πραγματική άξία. Όσώσω έγώ έδχαριστώ θερμότητα τη διευθύντριά σας κ. Θεοδώρα Βουγάτσου και τόδ καθηγητή σας κ. Παρασκευαζή για τά καλά λόγια που, μ' αυτή την έδκαρία, έπαιν για μένα στίς μαθητίες.

Τι να σοδ πώ, Ναντότα! τά θαύματα του Ταχράν-μπή δέν τά είδα και δέν μπορώ να σοδ τά έξηγήσω. Ένα μόνο έξρω, ότι δέν είναι ύπερφυσικό, έηλαδή ότι κάποιον φυσική αίτια γνωστή ή άγνωστή, θά τά έξηγή. Ναι, την Κατίνα Παπά, την καλή ά μου Βάρκα του Κανόρη, την έχουμε τώρα έδδ, στην Παιδαγωγική Άκαδημία, και φαντάζομαι πόσο λυπηθήκατε που χάσατε μιá τέτοια καθηγήτρια. Ο Karl Dietrich που περιμένετε στην Κέρκυρα, είναι σπουδαίος έλληνοεπίτης, καθηγητής της νεοελληνικής γλώσσας και φιλολόγος στο Πανεπιστήμιο της Λειψίας. Έχει γράψει για τους Γερμανούς Ιστορία της νέας μας Δογματολογίας και πολλά νεοελληνικά έργα έχει μεταφράσει σε γερμανικά. Τόδ άξίζει λοιπόν ή θερμή άποδοχή που τό έτοιμάζετε.

Νεαρό Ίσχυότα, κανένα λόγο δέν είχες να ζήλεις τάλλα παιδιά, άφού και σό μπορούσες να μου γράψης και νάχης άπάντησή μου στην Άλληλογραφία. Χίρω, που άποφάσεις να τό κάνης τώρα Νά, γράψε μου κι' έννοια σου: είτε με πολλά, είτε με λίγα λόγια, πάντα έγώ θά σοδ άπαντώ. Καθώς είδες και σό, άργώ κάποτε με δέν έσχω ποτέ.

Και σό, Άλεξάνδρα Τυραδέλλη, έκαμε καλά που άποφάσεις να μου γράψης σαν την άδελφή σου. Πολύ μου άρεσε τό πρώτο σου γράμμα και σ' έδχαριστώ για την άπάντησιν έκεινη που έδωσες. Τό ψευδώνυμο θά σοδ έγκριθώ στο πρώτο φύλλο του Δελφινάκι.

Τζένη, αυτό τό ψευδώνυμο σοδ ένέκρινε και σοδ έστειλα τά τετρά-

δια που παρήγγειλες. Καί τώρα φιλητέ μου την άδελφούλα σου που σ' έπιασε να λαμβάνης μέρος στην κίνησή μας. Μά γιατί σοδ να είσαι άναποφάστη, να θέλεις σκούνητρα για να κάνης κάτι τί, κι' έκείνη, ή μικρότερη, νάναι τόσο θητική κι' άποφασιστική; — Ήρωική θά μου πής: είναι ό χαρακτηρισμός καθένας γεννιέται με τό χαρακτήρα του. Ναι, βέβαια! αλλά και με τη θάληση τον τροποποιεί. Έλπίζω λοιπόν ότι και σό θά είσαι τώρα πιο άποφασιστική και δέν θά θέλεις σκούνητρα από κανένα για να ξεκατοθήσης την άλληλογραφία μας.

Πραγματικόδ, Ίγκυμπονερ, είναι θαυμαστή αυτή ή έφεύρεσις του Άσυρμάτου Τηλέφωνου και είσαι έντυχής που ό θεός σου έφερε ένα τέτοιο πράγμα από την Άμερική, τό δούτης στο σπίτι, και τώρα μπορείς νάκοθης «καί μουσική από την Ιταλία, τη Γερμανία, την Άγγλία, την Ισπανία. Καί άκόμη να παίρνεις τά νέα κάθε τόπου, τις τιμές του χρηματιστηρίου κλπ. Τό φαντάζομαι και ασπίζω: να κάθεται κανείς στο σπίτι του, στο νησί του, και νάκούη μιá όπερα που παίζεται στο Μιλάνο ή στη Βιέννη με τις ελάγιστες λεπτομέρειες, σά νάναι εκεί! Ναι, κι' ό κ. Φαίδων θά μπορούσε να σάς γράψη για τη μεγάλη αυτή έφεύρεση! αλλά δέν την έξρω... από κοντά! Θάπρεπε να ιδί ένα Άσύρματο Τηλέφωνο και τότε.

Όραιοι Έπιδοτάς μου έστειλαν αυτήν την έδδομάδα κι' οι έξης: Όλυμπιονίκης, Άγνή, Άλκυον, Βερόνος Μυχαζούζεν, Δούσα, Χορταρισμένο Μνήμα, Άνθισμένη Πασχαλιά και Αροσσταλίδα. — Έξέτέλεσα τας παραγγέλεις των και τόδ έδχαριστώ για τά καλά των λόγια, άναθεώσαι, συμπληρώματα, ξεσπάθματα κτλ.

Όραιοι Έπιδοτάς μου έστειλαν αυτήν την έδδομάδα κι' οι έξης: Όλυμπιονίκης, Άγνή, Άλκυον, Βερόνος Μυχαζούζεν, Δούσα, Χορταρισμένο Μνήμα, Άνθισμένη Πασχαλιά και Αροσσταλίδα. — Έξέτέλεσα τας παραγγέλεις των και τόδ έδχαριστώ για τά καλά των λόγια, άναθεώσαι, συμπληρώματα, ξεσπάθματα κτλ.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

Γ' Δελτίο Ειδοφόρον

Από τό Β' Δελτίο φ. 51) Δρ. 983. — Νερόνις Ιπποκρίτης... 5. — Άνθισμένη Πασχαλιά και Αροσσταλίδα... 15. — Κωνστ. Ν. Βεντούρης... 15. — Άχλ. Γεροκουτσόπουλος... 25. — Κωστής και Αιλή Άλ. Κουντουρίδης... 50. — Ζιζανία... 10. — Καλυψώ Π. Ζησιμοπούλου... 15. — Βαρόνος Μυχαζούζεν... 10. — Αν. Θ. Κουτουζοπούλου... 5. — Δημ. Ι. Βασιλόπουλος... 2,50. — Κυκλαμιά... 15. — Άπτερος Νίκη... 25. — Χορταρισμένο Μνήμα... 50. — Άθηνά Ι. Κυπρίνη... 8. — Η Όρμή τάξης του Παρθένα... 133. — Προσκοπάκι... 5. — Μαύρος Γάτος... 7. — Ελ. Ι. Αναγνωστόπουλος... 5. — Άνθούλα και τάδε... 127. — Ιωάννης Μ. Χρήτος... 5. — Κατίνα Άγθαυος... 25. — Νίσα Άγ. Κακυλίδου... 25. — Ιωάν. Πολ. Σηλητώνης... 15. — Μέχρι της 18.11.24 Δρ. 1580,50

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ. Έγκρίνονται άκόμη διά τοδ το καί τό άπόμνο φύλλο: 49. Ένα μάθημα του Ίδανικού Όράματος. — 50. Έκείνης του Πόντου Δόκρυς των Άθηνών. — 52. Πέρνα, διαβάτη της Χαλικοποπούλας. Για τάλλα που έμειναν, θά σάς πω τι θα γίνη στο άπόμνο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ρομπινς, Α. (ΑΒ). Άλήθεια, κ. (Χ. Α.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. έπιθυμούν νάνατάξουν: ή Φωτιά με Βασιλίσα στις Παπαρούνες, Πουλί της Καταιγίδος, Έλληνική Ψυχή, Αροσσταλίδα, Αγομονία, Άγρόφοδο, Μορφέα, Τεμπέλα, Μάγισσα, Φρασκουίτα Άραπάκι, Μιμόζα.

Η Διάπλάσις άδράζεται τόδ φίλος της: Δαφνοστεμμένη Νίκη (έλαβα, έξέτέλεσα, έδχαριστώ) σοδ έστειλα 10 τετράδια γαιρετίσματα στην άδελφούλα σου, τη νέα μου φίλη) Ναυτικόν (σοδ έστειλα λυσόχαρτα) θά είδες ότι άπάντησα στίς έρωτήσεις σου) Άνεμοστρόβιλον (τό ποιημάκι σου έχει καλή ιδέα αλλά είναι άτεχνο στην έκτέλεση) δέν μπορώ να τό έγκρινω, μολονότι πραγματικόδ έχω έλλειψη από ποιήματα για τη Σ. Σ. Σ.) Έλευθεριαν Γ. Μισαρόδη (συμπλήρωμα έλαβα, έδχαριστώ) Βιολετάν (έδχαριστώ πολύ για τό πρώτο σου ξεσπάθωμα που έλπιζω νάχη και συνέχισι κι' ή χαρά άκόμα που έκπρόσβη γι' αυτό, δείχνει πόσο μάγαπας βέβαιον που θά συμπληρώσης στο Δαγωνισμό) ναι στην έρώτησή σου άλλου σου γράμματος) Γαλαξίαν (τη χαρά σου δέν σοδ την είπα πρώτη έγώ) βραχείο έστειλα και περιμένο φωτογραφία) Ζιζανίων των Παρθέων (έλαβα, έδχαριστώ) για να σε μάλων ήρωι ή μαμά που δέν μου γράφεις, θά πη ότι έχεις μαρμό ή ότι θά μπορούσες να βίσιχης...)

Μίσην Βασιλειάδην (τόνομα) τοπάτερα που είναι Ρογγόρος) Ζέφυρον (καί άρχήν, στ' Άναγνώστη των Διηγητών Βιβλιοθηκών δέν δινουν μυστορήματα, γιατί τότε όλοι θά πηγαίναν έκει να περινοήν την ώρα τους διαδίδοντας τέτοια) μπορούσαν βέβαιον να κάμουν έξάφρηση για τά φιλογονικά, τειστοργήματα, τά σοβαρά έργα! έπειδή όμως ή έδκαρία θάταν δύσκολη, δέν δίδουν κανένα) Άληκιστιν (για τό σινάχι λένε ότι πρέπει να παίρνει κανείς... μανηλία) περαστικά όσώδσο, σά περιμένο και σ' έδχαριστώ (για δσα γράφεις). Άνεμοστρόβιλον (τό κομμάτι σου για την Σελίδα άπαράδεκτο) θά μου στείλεις όταν θά δηλώσω ότι δέχομαι) Βασιλινύ Β. Γιαννοπούλου (όχι έστει) κι' λυσιές γράφοντες σε ιδιαίτερο χαρτί, όπως λέει ό Όδηγός. Έλληνικήν Δημοκρατίαν (δέν μπορώ, δυστυχώς, να σ' έδχαριστήσω τά τελευταία φυλλάδια ήταν πιναμένα κι' όλες οι φω-

τογραφίες θα δημοσιευθούν στα πρώτα του νέου και για τὸν Ὀδηγό δὲν μπορεί νὰ γίνῃ ἄλλοιως· πέντ' ἕξη φυλλάδια δὲν θὰ ἔχουν Σελίδα). **Μικρὸν Τυμpanιστὴν** (δὲν ξέρω κ' ἐγὼ τί νὰ σοὺ πῶ· συμβουλεύσου κανένα ψυχίατρο). **Ἀετὸν Νεαπόλεως** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ, ἔστειλα· εἶδες βέβαια τὰ Νέα τοῦ 1925). **Δ. Σ.** (καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ ψευδώνυμα ὑπάρχουν· ὦ, μὴ δίνῃς σημασία σ' αὐτὰ· τὰ γράφουν ἄνθρωποι ὅπως διόλου ἀσχηματίζονται γιὰ νάκουσθ. ὅν κατὰ τὸν τρόπο τοῦ Ἡροστράτου, ποὺ ἔκαψε τὸ Νερό). **Φιόρην Δεβάντεν** (ἔσκει!· ἡ διεύθυνσις εἶναι Ἰψηλάντου 149, Πειραιᾶ). **Ρωμανικὸν** (κ' ἐγὼ τὴν Ἰβία γνῶμι ἔχω). **Υπερήφανον Κεφαλονίτην** (τὸ καίμενο τὸ κορίτσι! κ' ἐγὼ τὸ λυπήθηκα πολὺ· τί κρίμα!) **Παρθενόπτην Σιδηροπούλου** (ἡ παράκλησις σου δεκτὴ). **Γαλαξίαν** (σοὺ εἶχα γράψαι παραπάνω δταν ἔλαβα καὶ τὴ φωτογραφία σου θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴ σειρά της). **Κων. Π. Γκούμαν**, **Ἰππότην τοῦ Μεσαίωνος**, **Μυρτιώτισσαν**, **Ζακελίναν** κλπ. κλπ.

Σβουμένην Ἑλπίδα, **Κερυνόν**, **Εἰδοτὴ Παξινόν**, **Νίκην Π. Κ.** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). **Ἀσπρὸν Χονδρινόν**, **Ἀραμιν**, **Φ. Γεωργαντὴν**, (ἔστειλα). **Εἰς** δόδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Νοεμβρίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 217ου Διαγωνισμοῦ Αἰ λύσεις δεκταὶ μέχρι 22 Ἰανουαρίου.]

747. Δεξιόγραφος

Τὸ πρῶτο μου ὀρκίζεται,
Τὸ δεύτερο προσοχή·
Τὸ τρίτο κάποιος ποταμὸς
Ποὺ στὴ Ρωσία ἀνέκει·
Μὲ τῆς μου δ' κήπος σὺς
Μυρίζει καὶ στολίζεται
Κ' ὁμορφὴ χώρα τ' ὅλο μου
Ποὺ ὅλοι τὴν γνωρίζετε.

Δάμνα

Συλλαβόγραφος

Τὸ πρῶτο ἀπαγορεύει
Τὸ δεύτερο ἐρωτᾷ
Καὶ τ' ὅλο μου γυρεύει
Ὅρατα μυρωδιά.

Γκαῖτε

749. Στοιχειόγραφος

Στὸ κεφαλί κάποιου ζώου
Ἐνα Τά μονάχ' ἂν βάλῃς,
Ὅ,τι θέλει κάθε λέξη
Εὐκολότατα θὰ βγάλῃς.

Εὐάγγελος Γ. Μπασιάκος

750. Μεταγραμματισμός

Θεὸς ἀρχαῖος, κ' ἀπ' ἄλλη χώρα,
Θέσῃ μοιροῦσε κ' ἀκόμα τώρα
Στὶς ἐκκλησιὰς μας νὰ ἔχη λῦτα,
Ἀντὶ τοῦ Μι τοῦ ἀν πάρε Βῆτα.

Μυρτώ

751. Ἀσκή

* * * Ὅριζοντίως ἡ-
* * * πεῖρος καθέως
* * * πόλις τῆς Ἑλλά-
* * * δος, διαγωνίως
* * * κράτος τῆς Εὐρώ-
* * * πης καὶ κράτος
* * * βαλκάνειον
* * *

Πέτρος Φῶς

752. Ἀριθμητικὴ διὰ Δέξων

Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν — Νῆσος
τοῦ Αἰγαίου = Φθόγγος + (Βασι-
λοπούλα τῆς Κολχίδος — πρόθε-
σις) = Φθόγγος + (Τόπος σκοτει-
νός — ἀριθμητικόν) = Ἐπιφώνημα.

Ἀθροισμα ὑπολοίπων: Πόλις
τῆς Ἑλλάδος

Ἑλλάδα

753-757. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀντολλαγῇ ἐνὸς γράμματος
εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων
δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀνα-
γραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:
Ἀρης, γύρος, πῶς, ἔρανος, τόπος.

Παροβολιτάι

758. Διπλὸ Κεφάλι Συλλαβικὸ

Αἱ πρῶται συλλαβαὶ τῶν κά-
τωθι λέξεων νὰνταλλαχθοῦν δι'
ἄλλων, αἱ ὁποῖαι νὰ σχηματίζουν
ἐν εἶδος πολιτεύματος:

Αἰτός, μῖσος, θεῖνος, Ρῆνος,
ἄλγος, ὕα.

Κων. Α. Χονδρογιάννης

759. Ἑλλητισούμφωνον

ὦ-αε

Υἱὸς τοῦ Ψηλοῦ· ἰτη

760. Γεῖφος

δω δω δω ἂν ἂν
δω δω δω ἂν ἰαπ ἂν ὦ στολή!
δω δω ἂν ἂν

Ἀφροσμένο Κῆμα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

761-765. Lettre Magique

Remplacez une lettre à cha-
cun des mots ci-dessous par
une autre, partout la même,
et formez sans anagramme cinq
autres mots.

Masque, même, pas, moi, ga-
teau.

Μιμόζα

766. Sans Voyelles

tt-fll-prd-svnt-sn-bnnt

Ἑλληνικὸ Χῶμα

ΑΥΣΒΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκή. τοῦ φύλ. 37

522. Κόσσυφος (Κῶς, σῖ, φῶς).

— 523. Λέρος-Θέρος. — 524. Ἀρ-
καδία-καρδία. — 525. ΗΛΙΟΣ

(Σουηδία, Γαλλία, Ἰταλία, Ὀλ-
λανδία, Ρωσία.) ΕΡΜΗΣ (Βρυ-
ξέλλα, Παρίσι, Ρώμη, Στοκ-
χόλμη, Πετρούπολις.)

526. Α Ο Σ Ν Α
Ο Υ Η Ι Ε Α Λ Υ
Μ Ρ Γ Μ Δ

Ι Α Η Ρ Ι Α Α
Α Π Ρ Α Α

527. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ (εδδία, θαι-
να, κλύδων, ἄκων, λέων, Ἰωνία,
ᾧδε, Νίκων.) — 528. ΣΑΜΟΣ

(Σαῦρα, Ἀθῶς, Μῦς, Ὀμηρος,
Σκύρος.) — 529. ΦΙΝΕΥΣ (Φᾶσις,
Αἶτην, Πηλεΐδς, Μακεδονία, Θη-
σεύς, Εὐρῆξ.) — 530. Ἄκουε

πολλὰ καὶ λέγε ὀλίγα. — 531. Οἱ
μεγάλοι σοφοὶ τῆς Ἑλλάδος ἦσαν
ἐπτά. (Ἡ μέγα, λύσος, φῖτ εἰς
ἐλα, ὅδς εἰς ἀν, ἐπτά.) — 532.

Choufleur (chou, fleur.) — 533.

Tout songe est mensonge.

Τόπος Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία — Σοφοκλέους 3

Τὸ πρῶτιστον καθήκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀναγνώσις
τῆς συνδρομῆς του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ' - 1495)

Χαιροῦντο Διαπλάσσοι-αες, γυροῦν-
τας τὴν ἀγάπην τους. Ἀνταλλάσσω
κάρτ-ποστάλ καὶ Μ. Μ. με παιδιὰ 13-17
χρονῶν. Δις: p. r. Μυτιλήνη. — ΤΖΕΝΥ

(ΚΑ' - 1496)

Βατορική μου, εὐτυχισμένη. — Βασί-
λισσα στὶς Παπαρουνές, θάδεξαι
ν' ἀλληλογραφεύσῃ με χαρτεῖαμα
στὸν καλοθύμητο ἀδελφούλην. — Ἰδα-
νισμὲ, προκατάληψη τὸ νησί μας μέ-
νει πάντα ὥρατο, φωτεινὸ. — ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ

(ΚΑ' - 1497)

ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΖΑΚΕΛΙΝΑ, ΝΥΚΤΕΡΙΔΑ, ΛΗΣΜΟ-
ΝΙΑ, δεχθῆτε ἕνα φιλικὸ χαρτετι-
σμὸ ἀπ' τῆ συντοπίτισσας:

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ

(ΚΑ' - 1498)

Στὸ διαγωνισμὸν μου πρῶτον βραβεῖον
Μιχὲς Καλλιτέχνη, δεύτερον Νε-
κρολούδου, τρίτον Ἀδάμας. Ἐπα-
νοῦνται: Τριανταφυλλένια, Μεγάλη
Ἑλλάς, Πονεμένη Ψυχὴ Δοξαμένο
Εἰκοσιένα, Ἀμάραντος Κήνος. Λοι-
ποὺς εὐχαριστῶ πολὺ. Στείλατε τὰς
Ἀσεις σας, διότι τὰς ἔλασα. Νεκρο-
λούδου, γράψε πρῶτος.

ΤΡΕΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ

(ΚΑ' - 1499)

ΜΑΡΙΣΣΑ, καὶ μεῖς ν' εὐχαριστήσῃ
δεχθῆκαμε, πιστεύοντες νὰ ἔχετε
συγχωρῆσι τὸ παρσμένο σφάλμα μας.
ΝΟΑΡ, οἱ κατάσκοποι σου δὲ βγήκανε
κερδισμένοι. ΚΥΚΛΟΠΑ, εὐχαριστῶ γιὰ τὸ
βραβεῖον.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΝΕΥΣ

(ΚΑ' - 1500)

Δεκεμβρίου 27, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΙΣ ἔνεκα
ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου «ΕΡΑΝΟΥ»

(ΚΑ' - 1501)

Εἰς τὸ μεθεπόμενον φύλλον τάποτε-
λέματα τοῦ (ΚΑ' - 1403) Συμμε-
τοχῇ δόλεπτος. Σπεύσατε.

(ΚΑ' - 1502)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ, ΠΑΝΕ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗ,
ΓΚΕΜΠΟΥΡΓ, ΠΕΤΑΛΟΥΔΙΑ, ΜΕΝΕΞΕ-
ΔΕΝΙΑ, ΚΥΜΑΤΟΛΟΥΣΤΗ, ἔλαβαν τὰ τε-
τραδιά σας καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε θερμὰ.

(ΚΑ' - 1503)

ΕΥΤΕΡΟΣ ΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
ΔΑΔΕΑΝΑΡΙΝΟΥ ΖΙΖΑΝΙΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ (Θέμα ολονόητος)

Βραβεῖα τρία 100 δραχμῶν. Συμμε-
τοχὴ δωρεάν. Προθεσμία τέλη Φεβρουα-
ρίου καὶ Διαγωνισμοῦ (ΚΑ' - 1130) 20 Ἀ-
κτιβίου. Νέα Δις: Const. D. Pa-
doussi Rue Ambroise Caffi 84, Sp-
orting-Clubb, Alexandria (Egypte).

ΡΙΤΑ, προσιόνει· ἀπὸ τῆς

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΟΝ, ΣΕΡ ΡΑΒΕΚΚΑ, στέλλω
(ΚΑ' - 1042) ΠΑΝΤΟΥΡΑ, ΠΗΠΗ ΟΜΙΛΙΑΣ,
ἀπαντῶ. ΚΑΝΟΥΡΚΙ, ΠΑΡΙΣΙΑΝΑ καὶ, ΤΙ-
ΜΗ ΜΟΥ Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΑΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΝΟ ΖΙΖΑΝΙΟ

(ΚΑ' - 1504)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»,
Βοδρέση ὅσον Σ. Σ. Σ.

ΕΖΟΥ: Βραβεύεται: ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ.
Ἐπαινοῦνται: Ἰδανισμός, Ὀλέμ-
πι, Πουλί τῆς Καταιγίδος, ΠΟΗΜΑΤΟΣ:

Βραβεύεται: ΗΛΕΚΤΡΑ: Ἐπαινοῦνται:
Μάσκος Μπότσαρης, Πάνος Χειμαρριώ-
της.

Τὴν κρίσιν τῶν ἔργων ἀνέλαβον οἱ
λογοτέχνες μας κ. κ. Μ. Χ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥ-
ΛΟΣ καὶ ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΡΕΜΝΙΔΗΣ.

Κ' αὐτὸ γιὰ νὰ νῆ νομίσαν μερικοὶ
ὅτι ἡ κοτικὴ ἐπιτροπὴ ἐπηρεάζεται ἀπὸ
διαφορετοὺς λόγους.

Οἱ βραβευμένοι δὲ στείλουν διεύ-
θυνση, γιὰ νὰ λαβῶν ἱδιαίτην κρίσιν
καὶ τὰ βραβεῖα.

(ΚΑ' - 1505)

Η «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»,
ἀπαντῶ. Ἰδιαίτην νὰ φιλο-
χοντά Διαπλάσσοι καὶ νὰ ἀποση-
ρίσθων τὸν διαγωνισμὸν τῆς (ΚΑ' - 1275)

Κρίσιν ἀνεξάρτητην. Ἀποτελέσματα στὶς
20 Δεκεμβρίου.

Φιόρη Λεβάντε, «Παιδικὴ Συντρο-
φία», Νεαρὸ Ἰππόκρη, Ἰδανισμὲ, Τριαν-
ταφυλλένια, Πανταχού Παρὸν, Ἰγμε-
πουργ, Αἰ-Νις., Νεκρολούδου, Φιλό-
σοφς, Πάνος Χειμαρριώτης, Παιδὶ τῆς

Αυστυχίας, Λαβάρμ' εὐχαριστοῦμε.

(ΚΑ' - 1506)

Κ' ἡ Λαγὰν, Λουλούκα, ἔδν σὲ ἔχων,
γιατὶ δύσκολα λημονοῦνται ἀνευ-
ματικὲς φῆλες σὰν καὶ σένα Δέξουλοι-
πὸν μαζί με τὴ γλυκύτητ' τῆς ἀνά-
μνησιν καὶ τὴν ἐκφράση τῆς ἰδίας μου
ἀπέραντης συμπάθειας καὶ ἀγάπης.

ΑΝΘΥΛΙΑ

(ΚΑ' - 1507)

Ο Διαγωνισμὸς τοῦ Συλλόγου «Δόξα»
ἀκυροῦται. Ἀπαντήσεις τρεῖς.
Πρόεδρος: ΓΥΝΑΙΚΑ

(ΚΑ' - 1508)

Ο Σύλλογος «Δόξα» διαλυμένος, τοὺς
ἐδευτρευμένους τῆς ΧΑΛΙΚΟΥΠΟΛΕΩΣ
ἀρραβῶνας εἶναι με τραντάφυλλα.

(ΚΑ' - 1509)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ»,
μὲ ἀρχικὸ κεφάλαιο δρ. 500. Ἐγ-
γραφεῖτε!!! Δις: Μηνὼν Χατζημη-
νῶν, p. r. Ἀθήνας.

(ΚΑ' - 1510)

ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΟ, κ' ἐγὼ συμφωνῶ μαζί
σου, ὁ Σφῆρας Ἀκωνας εἶναι ἀπὸ
τοὺς Κουτοχώριτες.

ΝΟΑΡ

(ΚΑ' - 1511)

«ΣΚΕΨΗ»,
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ
ΠΟΛΕΙΣ. — Γιώργον Κανελλόπουλον
ΖΑΪΜΗ 5, ΑΘΗΝΑΙ

(ΚΑ' - 1512)

Νύμφη τοῦ Ἑβρου. Μαγνίτσα, Μι-
κούλα — ἡ Κατὴν Βάου. Ἐ! Ἐ!
πῶ! πῶ! Τί τρέχει;! συγκοπή! ὀχι!
Βάστα! Θέλεις ν' ἀρτιμῆσω καὶ μερι-
κὰ ἐπισόδια τῆς ζωῆς σου; Λοιπὸν;
Ἀλανάρα, νὰ σὲ ἀποκατήψω: Ἄλλοτε.
ΧΑΛΜΟΛΟΥΔΟΥ

(ΚΑ' - 1513)

Αλληλογραφῶ. Δις: Εὐάγ. Χατζη-
γιαννακοῦδην, Γυμνάσιον Τσούτ-
λιου (διὰ Χλωμόλ). ΧΑΛΜΟΛΟΥΔΟΥ

(ΚΑ' - 1514)

Σύλλογος «Μαθητικὴ Ζωή» ἰδρυθεὶς
ἐν Θεσσαλονίκῃ. Πρόεδρος Ἰωάννα
Σούλη. Προκηρύσσεται διαγωνισμὸν
ἀράφων κερτῶν τοπιῶν καὶ ἡθοποιῶν.
Βραβεῖα τρία, συμμετοχὴ μονόρουχμος,
προθεσμία μηνὸς Δις: Ἰωάννα Σού-
λη, Κ. Παλαιολόγου 77 (διὰ «Μαθητι-
κὴν Ζωήν» Θεσσαλονίκην. Ὑποστηρί-
ξατέ τον, Ἀκασία, Χειμαρρῶς, Σαντού-
τσα καὶ ὅλοι.

(ΚΑ' - 1515)

Βραβεύτηκαν: Γυναικα, Χαρά, Ἰερὰ
Ἡμέρα. Στείλετε ταχυδρομικὰ.
Πασχαλὶα, Ζακελίνια

(ΚΑ' - 1516)

Τιτάν' εἶπα ὑποτάξου, Ἀνακάλυψέ
με ντὲ!! Σῦρα Ἀμμουα, Τρο-
παιοῦχος Ἑλλάς, συμμαχοῦμεν ἐναντίον
τοῦ «Τιτάνος»; ἰ; ἀπαντήσατε. ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ. Ἐνα βλέμμα στὸν
(ΚΑ' - 1403). — Ἰπποκρῆς τοῦ Μεσαίωνος

(ΚΑ' - 1517)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΚΑΡΤΩΝ
Ερωτήσεις: Τί εἶναι ἰδανισμός; Προ-
θεσμία ἡμερῶν Βραβεῖα: Ἀσπασί-
νι, Ἔργα Βικέλα, Στρατιώτης, Ἰστο-
ρία Πλουσίον, Συμμετοχὴ χωριστὰ
δωλεπτο. Δις: (ΚΑ' - 1003). Ὅλοι ποὺ
ἔχετε εὐγενικὰ ψυχὴ ὑποστηρίξατε τὸ
διαγωνισμὸν τοῦ:

ΣΙΠΙΛΟΥ

(ΚΑ' - 1518)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου. Ἐλ-
λεῖψι ὑποσχθέντος τόμου βραβεῖα
τέσσαρα. Μαθητικὴ Ἐνοση (Τεῖα παι-
δι), Σμείρισις (Εὐαγόνισσι), Κυριατῆς
(Κυρ-Σίμος), Μάνος (Θηρία). Λοιποὺς
ὑπερευχαριστῶ.

ΣΙΠΙΛΟΥ

(ΚΑ' - 1519)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ
Ο GEORGE TRIP προκηρύσσει διαγωνι-
σμὸν Μικρῶν Μυστικῶν ἀπὸ τὰ
ὁποῖα θὰ βραβεύσθ τὸ καλλίτερον τετρα-
δάκι με ΜΙΑΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ ΤΟΥ

ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΔΑΝΕΙΟΥ.
Συμμετοχὴ ἐλευθέρα φορολογίας. Προ-
θεσμία μέχρι τέλους Ἰανουαρίου. Ἀπα-
ρτίτης ὁδὸς ἡ ταχυδρομικὴ διεύθυν-
σις τοῦ ἀποστέλλοντος. Ρίτα, Τριαντα-
φυλλένια, Μπουκνέτιν, Βενετοῦ ὅλα, Σαν-
του, Σαντουά, Ἀγγή, Αἰνὸν καὶ αἰς
ὅλοι καὶ ὅδες τὸν ὁποῖον ποὺ διαφε-
ρῶν τὰ ὀνόματα λάβετε μέρος εἰς τὸν
μικρὸν μου διαγωνισμὸν. Δις: GEORGE

TRIP, P. R. (Ἐσωτερικοῦ) Ἀθῆναι — Πα-
ριμένω.

GEORGE TRIP

GEORGE TRIP